

Voorwoord:

Ik begon met schrijven op mijn achtste; dit waren vooral korte verhaaltjes. Op mijn vijftiende schreef ik mijn eerste twee boeken. *Geheimen* en *Geheimen deel 2*. Ik gebruikte tijdens het schrijven vaak de namen van beroemde mensen. Dat zal je ook in dit boek tegenkomen. Tijdens het editen heb ik zo weinig mogelijk veranderd zodat het kinderlijke in de verhaallijn blijft zitten.

Tijdens het schrijven van deze boeken woonde ik op Aruba. Omdat ik daar erg ongelukkig was, zocht ik vaak mijn toevlucht in het dromen en schrijven over de emoties en levens van verzonnen personen. Kort na het afronden van deze boeken heb ik een eetstoornis gekregen die negen jaar heeft geduurd.

Namen afgeleid van bekende mensen:

Penelope	Penelope Cruz
Brittany	Bittany Murphy
Solema	Zulema (danseres en model, Aruba)
Eugynia	Eugynia (danseres, Aruba)
Gabriella	Gabriella Meijers (nicht)
Jhonny	Johnny Velings (neef)
Keanu	Keanu Reeves
Wynona	Wynona Ryder
Sandra	Sandra Bullock
Sarah	Sarah Michelle Gellar
Michelle	Michelle Kusters (oude klasgenoot)

HOOFDSTUK 1

-PENELOPE-

GELUKKIG

Ben je ooit zo gelukkig geweest dat je gewoon niet weet wat je met jezelf moet doen? Dat je wel rond wilt draaien en in de lucht wilt springen van blijdschap? Nou zo voel ik me nu. Het is een merkwaardig aangenaam gevoel. Ik zal je eens vertellen wat me zo gelukkig maakt:

Morgenvroeg zal ik opstaan en met de bus naar het treinstation rijden. De trein zal me naar één van de beroemdste en beste colleges in Eindhoven brengen. Ik ben er aangenomen en kon het niet geloven toen ik het hoorde. Het is niet makkelijk om op die school te komen. Je moet er echt voor gewerkt hebben.

Mijn ouders vonden het natuurlijk ook fantastisch en zijn heel blij voor me. Maar ik kon moeilijk bij hen kwijt hoe opgewonden ik me voel. Dus heb ik mijn nicht Amanda gebeld. Uiteindelijk werd die helemaal gek van me en heeft gewoon opgehangen. Vind ik niet erg hoor. Dat snap ik wel. Ik heb altijd meer gepraat dan dat ik luister. En zeker nu dit is gebeurd.

Het is de bedoeling dat we daar het hele jaar blijven. We slapen daar ook. We hebben elk een kamer die we delen met twee andere personen. Zoiets als een meisjesinternaat maar dan ook met jongens. Nou, volgens mij bestaat er echt niks beters dan dat! Juist, om die reden kan ik niet echt met mijn ouders hierover praten.

Op de college ben je vrij, op jezelf. En dat is de uitdaging die ik hierin zie en ook zeker zal aangaan. Je kunt beslissingen voor jezelf maken en niet steeds bevelen opvolgen. Het is misschien iets overdreven maar geef toe; soms zit het niet echt mee en moet jij maar braaf doen wat volwassenen zeggen terwijl je van binnen kookt van woede. In het weekeind en vakanties mogen we naar huis. Naar onze ouders waarschijnlijk.

Het is pas zeven uur en de tijd kruipt voorbij. Waarom is dat altijd zo? Als je wilt dat de tijd snel gaat, gaat hij juist langzaam. Nou ja, het is het wachten waard.

Ik denk dat ik niet de enige ben die niet zal slapen omdat ik zo enthousiast ben en haast niet kan wachten tot die wekker gaat (waar ik normaal een bloedhekel aan heb!).

Mijn koffers staan klaar en mijn outfit voor morgenvroeg ook. Ik heb mijn kamer opgeruimd en zelfs aangeboden de woonkamer een beurt te geven. Alleen zodat de uren dan misschien wat sneller voorbij gaan.
Nieuw idee; ik zal alle lichtgevende sterretjes op mijn muren tellen. Daar ben ik wel even zoet mee.

1.3-C

“Hè, kijk eens uit je doppen!”

Stella probeerde het brede lichaam dat gevaarlijk haar kant op kwam te ontwijken. Au! Ze knalde tegen een muur op maar herstelde zich snel. Ze keek om. De jongen was al bijna uit de ingang verdwenen. Misschien moest zij daar ook uit verdwijnen. Nee! Resoluut pakte ze haar tas weer op en sloeg hem over haar schouder. Haar koffer zeulde ze achter zich mee.

De eerste dag viel altijd tegen toch? Het viel tenminste niet mee om vooruit te komen in deze drukke en zeer brede hal vol met leerlingen. Iedereen leek een andere kant uit te willen en daardoor botsten er steeds mensen tegen haar aan. Ze besloot ondanks haar vervelende bui toch maar om zich heen te kijken en betrapte zichzelf erop dat ze inderdaad geïnteresseerd was in de college. Hoe zou dat ook anders kunnen? Hier had ze zo hard voor gewerkt. Ze wist dat ze wel opgelucht was om eindelijk hier te zijn maar na de lange trein- en busrit bewaarde ze haar vreugdesprong wijselijk voor later. Haar arme botten zouden dat niet aankunnen.

De leerlingen zagen er precies uit zoals ze zich had voorgesteld; één en al mode. Het viel haar op veel blonde meiden te zien. Niet van nature, maar al die highlights waren in nu. De goed verzorgde meiden herinnerden haar aan de hoge eisen en strenge regels van deze school.

En de jongens? Daar twijfelde ze nog aan maar het zouden vast allemaal players zijn, naar wat ze had gehoord. Maar de jongens hoorden niet thuis in haar schema.

Voorlopig niet tenminste.

Ze week uit voor een schouder en probeerde haar pas te versnellen. De busrit hiernaartoe was lang en vermoeiend geweest. Het had helemaal vol gezeten en pas na een halve rit was er iemand opgestaan en had haar een stoel aangeboden. Ze was nog nooit zo opgelucht geweest in haar hele leven, dat wist ze zeker.

Alweer een duw. Deze keer was ze geïrriteerd. Ze draaide haar hoofd met een ruk om en wierp het meisje een hatelijke blik toe, die ze echter al gauw verzachtte. Het meisje leek haar aardig. Ze had een hele bos rode krullen en een kinderlijk gezicht.

Wat kon zij er ook aan doen? Iedereen werd hier heen en weer geschud.

Ze keek op het kaartje dat ze haar hadden opgestuurd. Haar kamernummer stond erop; 3-C.

Ze keek weer op en schrok van een elleboog die rakelings langs haar gezicht vloog.

“Lift.” Mompelde ze en perste zich door de menigte heen. Hoe kon je hier überhaupt iets vinden?

De rode krullen deinden een eindje verderop heen en weer en voordat Stella ongeduldig haar blik afwendde zag ze haar ergens op drukken. Twee deuren gleden

open en ze liet haar adem dankbaar ontsnappen. Daar was de lift. Ze haastte zich ernaar toe. Voor zover dat mogelijk was tenminste. De koffer achter haar maakte het er niet echt makkelijker op.

Een eeuwigheid later stond ze eindelijk voor de lift en wilde net naar binnen stappen toen een aantal leerlingen haar voor waren. Voor ze het wist gingen de deuren voor haar neus dicht.

Ze kon nu wel gillen van frustratie. Haar benen en rug deden pijn. Ze trok haar koffer onder zich en ging erop zitten. Het was pijnlijk hard dus ging ze weer staan. Meteen zeurden haar spieren weer.

Ze wachtte knarsetandend op de lift en haar gedachten gingen naar die morgen. Ze had ruzie met haar moeder gehad en zeker niet voor de eerste keer. Ze leken de laatste tijd steeds meer ruzie te krijgen. Ze had zich voorgenomen haar te bellen om het goed te praten maar ze besepte zich nu dat ze daar absoluut geen zin in had. Morgen zou ze zich misschien bedenken. Als ze zich niet meer zo beroerd voelde. Toch voelde ze zich schuldig. Zeker omdat ze eigenlijk uit huis was gegaan om weg te zijn van haar.

De leerlingen drongen zich tegen haar aan. Zodra de deuren zich weer openden, duwde ze iedereen langs zich opzij en sprong naar binnen.

2.DIE PERSOON

Eugynia liep door de drukke hal. Ze keek rond en nam de leerlingen neerbuigend op. De meeste kende ze al. Dit was haar tweede jaar hier.

Ze negeerde alle meiden die bekend stonden als roddeltantes of ruziezoekers. Ze passeerde hen met opgeheven hoofd.

Ze gaf het niet graag toe maar ze mocht deze college wel. Het was precies zoals in de films. Wie zou nou niet op zo'n school willen zitten?

Ze zag weer bekenden en versnelde haar pas. Ze had nou niet bepaald een goeie reputatie hier. Zij behoorde niet tot de populaire groep met de beeldschone meiden die urenlang voor de spiegel hingen om zichzelf te bewonderen, maar ze behoorde ook niet tot de nerds. Ze behoorde tot geen enkele groep. Ze was haar eigen groep, die alleen bestond uit haarzelf. Nieuwkomers waren onwelkom. Zij stond bekend als iemand die je beter uit de weg kon gaan als je niet afgesnauwd wilde worden. De meiden hadden haar al geaccepteerd. Ze lieten haar gewoon links liggen. Precies wat ze wilde. Na de eerste maanden van het vorige schooljaar waren de jongens ook maar opgehouden met proberen. Maar nu waren er weer tientallen nieuwe jongens, en ze werd er nu al moe van.

Ze zag één van haar kamergenoten; Cinthia. Een apart geval was zij. Eugynia schrok iedereen af, behalve haar. Wat ze ook deed en hoe vaak ze het ook deed, Cinthia bleef doen alsof ze vriendinnen waren. Iets wat ze niet kon uitstaan.

Ze zag haar al opkijken en glimlachen. Het was tevergeefs, haar chagrijnige blik deed haar niet weghollen.

“Eugynia!” Cinthia kwam haar kant op gelopen maar Eugynia bleef stevig doorlopen. Toch verscheen ze natuurlijk langs haar en ze drukte haar kaken op elkaar. Hoe irritant kon je zijn?

“Wacht even. Hey, hoe gaat het met je?”

“Fantastisch.” Siste ze. Ontging haar druipende sarcasme haar nou echt?

“We zitten in dezelfde kamer hè? Weet je wie onze derde kamergenoot is?”

“Geen idee.”

“Gabriella. Dat meisje die vorig jaar voor een reclame had geposeerd. Met die donkere krullen. Weet je nog?”

“Nee.” Natuurlijk wist ze dat nog. Gabriella was toen niet alleen voor die reclame gekozen. Ze had met meerdere modellen gewerkt, waarvan één haar heel dierbaar was en ze was er nog steeds woedend over.

Cynthia had gelukkig de hoop opgegeven en was achtergebleven terwijl Eugynia verder de hal door liep.

Ze zocht iemand. Iemand waar ze het laatste jaar verliefd op was geweest. Dat was ze nu nog en ze kon niet wachten om die persoon weer tegen te komen. Ze kwam jammer genoeg bij het eind van de hal en besloot nog een rondje te maken. Anders zou ze het morgen proberen.

3.GEFRITUURDE FRITES

“Heb ik wat van je aan?” Brittany trok een wenkbrauw op naar de jongen die haar net nog uitgebreid had bekeken, nu wendde hij echter beschaamd zijn blik af. Wat een lef! Wat dacht hij wel niet? Dat ze het zou toestaan, hem haar te laten uitkleden met zijn ogen? Echt niet!

De lift was klein en Brittany ergerde zich eraan. Niet zo zeer aan het feit dat de lift klein was, maar dat hij vol zat en ze waren allemaal tegen elkaar aan gedrukt.

Zodra ze buiten de lift stond zocht ze ongeduldig haar kamer op.

Ze had een tijdje geleden nog bij haar ouders gewoond, bij de ranch in een afgelegen dorp. Haar moeder had haar ervandaan getrokken en ze waren in de stad gaan wonen, haar vader achterlatend. Ze had haar moeder vreselijk dwars gezeten. Boos en koppig omdat ze geen zeggenschap had over waar zij eigenlijk wilde blijven. Ze had gewalgd van de stad en zijn drukke winkelstraten. Pas na een maand begon ze het te accepteren. Maar ondanks de verandering in haar houding hadden ze nog steeds veel onenigheden. Ze had er tegenop gezeten naar deze school te gaan. Ze was haar eigen school gewend. Daar werd ze ook al vandaan gehaald.

Ze had zich kalm gehouden en wist dat haar moeder zich vreselijk voelde nu ze zo kortaf en afstandelijk afscheid had genomen. Maar toch vond ze dat ze gelijk had. ‘Het is een fantastische college. Je zult er nooit meer weg willen.’ Ja ja, ze had er nu al genoeg van. Het enige dat haar hier hield was de enorme sportzaal waar ze van had gehoord. Het trainen en rennen dat ze iedere dag deed was belangrijk voor haar en als ze het een dag niet deed voelde ze zich schuldig, en dat gevoel ging dan pas weg als ze haar sportschoenen aan trok en de straat op sprintte.

Ze opende haar kamerdeur met de gegeven sleutel en keek rond. Het was wit. Witte muren en meubels. Akelig kaal en netjes. Verder was het best groot, ze had het kleiner verwacht. Haar oog viel op een grote tas die op één van de bedden lag. Iemand was haar dus voor geweest. Ze was blij dat die persoon er nu niet was. Ze had absoluut geen behoefde aan gezelschap.

Ze legde haar eigen tas op een bed in de rechterhoek van de kamer en voelde een frisse vlaag wind. Ze liep naar het grote geopende raam toe en keek neer op het drukke verkeer. Deze buurt leek haar toch wel wat meevallen. Er was meer groen dan ze had verwacht en hopelijk was het vandaag alleen zo belachelijk druk omdat iedereen zich moest plaatsnemen.

Ze haalde diep adem en snoof de geur op van gefrituurde frites. Heerlijk. Kort daarop begon ze naar haar portemonnee te vissen. Ze zou eerst gaan snoepen en daarna, als ze nog zin had, zou ze uitpakken.

***4.ACHT METER LANG ***

Stella liet haar hoofd iets voorover vallen, genietend van het warme water dat over haar pijnlijke lichaam stroomde. Haar lange haren vormden een dicht gordijn voor haar gezicht en ze streek ze achterover. Ze zuchtte tevreden. Niks kon beter zijn dan dit. Ja ok, seks waarschijnlijk wel maar daar wist ze niks van. Toch leek het haar op dit moment sterk dat het dit gevoel kon overtreffen. De harde stralen leken haar lichaam te masseren en met moeite draaide ze de kraan eindelijk dicht. Ze had deze douche meteen gemogen. De vier blauwe muren om haar heen trokken haar aan. Het was een mooie zeeblauwe kleur. Een kleur die je niet elke dag ziet.

Ze droogde zich af en begon zich aan te kleden in de douche. Het was vochtig en heet van de damp, maar ze vertikte het om in haar handdoek de gang over te steken. Die andere meiden vonden dat misschien normaal, maar zij echt niet. Dus deed ze eigenwijs en stapte even later, aangekleed, de douche uit. Meteen kreeg ze er spijt van en wenste dat ze toch maar was verschenen in een handdoek. De meiden om haar heen waren allemaal in witte en blauwe handdoeken gewikkeld.

Ze glimlachte zwakjes. Blunder nummer één; geslaagd. Waarom had ze het gevoel dat dit nog lang niet de laatste zou zijn?

Ze keek even naar haar spiegelbeeld, tenminste, voor zover dat mogelijk was. De spiegel was ongeveer acht meter lang, maar helemaal beslagen. De meiden voor de spiegel hadden met hun handen grote kringen gemaakt zodat ze zichzelf konden zien. Of ook wel, bewonderen.

Stella maakte zich uit de voeten en opende de deur van haar kamer. Haar haren waren nog kletsnat en ze veegde druppeltjes van haar voorhoofd. In haar kamer was het gelukkig koel door de wind die door het raam waaide.

De twee felrode tassen op het bed in de hoek trokken haar aandacht. Eén van de twee anderen was dus al gearriveerd. Normaal zou ze zich gaan afvragen hoe ze eruit zou zien of hoe aardig ze zou zijn, maar nu was ze daar gewoonweg te moe voor.

Ze droogde haar haren en trok een T-shirt aan. Het was nu koud in de kamer en dat kwam goed uit. Zij had het namelijk nog warm van de douche. Het witte laken op haar bed was dun en zou haar niet genoeg beschermen tegen de kou. Nu was dat echter niet nodig. Ze schoof hem opzij en plofte neer. Zodra haar lichaam zich ontspande sloot ze haar ogen.

Ze verheugde zich op dit jaar. Ze had zin om te studeren en op zichzelf te zijn. Ze zou zich niet compleet van mensen afsluiten, maar wel veel. De groepen meiden in

de gangen beneden waren bijvoorbeeld de dingen waar ze absoluut niets van moest hebben. Roddelen, giechelen, gniffelen, grinniken. Allemaal dingen waarbij zij haar neus zou optrekken.

En de jongens? Ze zou niks verwachten want steeds als ze dat deed werd ze toch teleurgesteld. Maar ja. Wie weet had ze dit keer wel geluk.

5.GROENE OGEN

“Hey daar!” Penelope had net haar tassen in de richting van het laatste vrije bed geschopt en richtte zich nu op het meisje dat zo te zien diep in slaap was. Ze zou haar laten slapen. Later kon ze zich wel voorstellen. Ze bekeek het meisje even en beoordeelde haar. Ze was prachtig en had een goede smaak qua kleding, aan haar T-shirt te zien. Haar haren waren lang, maar waarschijnlijk iets korter dan haar eigen haren. Bovendien waren de hare stijl en zwart terwijl dit meisje duidelijk slag had. De deur achter haar vloog ineens open en met een ruk draaide ze zich om.

“Hartaanval!” Riep ze geschrokken uit.

Het meisje in de deuropening had blond haar dat iets over haar schouders hing. Ze was sportief gekleed en haar gezicht stond niet bepaald vriendelijk.

Penelope deed een stap naar achteren en voordat ze iets kon zeggen verzachtte de blik van het meisje.

“Hey. Ik ben Brittany.” Zei ze doodnormaal en liep naar haar bed om vervolgens in één van haar rode tassen te rommelen.

Dat was een hele draai in het universum. Eerst kijkt ze je aan alsof ze je het liefst wil vermoorden en dan glimlacht ze naar je. Het was geen uitnodigende glimlach.

Penelope had nu al gemerkt dat ze geen ‘laten we vriendinnen zijn’ type was. Ze was gewoon ronduit beleefd. “Penelope.”

Brittany knikte en keek op. Ze was haar waarschijnlijk allang vergeten. Haar blik bleef haken op iets achter haar en Penelope keek om. Het slapende meisje was wakker geworden en ging nu rechtop zitten. Penelope keek direct in de groenste ogen die ze ooit had gezien. Het was een donkere sterke kleur groen en het moesten beslist lenzen zijn. Dat kon niet anders. Ze was inderdaad prachtig met haar bruine golven die warrig om haar gezicht hingen. Ze leek op een godin. De groene ogen vielen haar opnieuw op en gefascineerd bleef ze naar haar kijken. Het drong vaag tot haar door dat Brittany haar de hand schudde.

Nu keek de godin haar vragend aan met een aarzelende glimlach die rond haar lippen speelde.

Penelope kwam weer bij haar positieven. Als zij een jongen was, zou ze beslist als een blok voor haar vallen.

Ze stak haar hand uit en ze stelden zich aan elkaar voor. Penelope wierp een blik op Brittany die ondertussen met haar lakens bezig was. Ze zou zeker gaan slapen.

Waarom was iedereen moe? Lag het aan haar of zo? Iedereen had zich hier toch zo op verheugd? Zij zou echt niet gaan slapen. Eerst alles hier verkennen. Daarmee bedoelde ze eigenlijk de jongens, maar ze hield zichzelf voor dat ze in alle leerlingen geïnteresseerd was.

Ze ging op de rand van Stella's bed zitten en keek haar bestuderend aan. "Ik moet je iets vragen."

Stella knikte.

"Is dat je eigen oogkleur? Nee toch?"

Hierop lachte Stella. "Dat wordt me zo vaak gevraagd, ik word er knettergek van. Ja, het is mijn eigen kleur."

Penelope keek haar ongelovig aan. "Echt? Dat kan toch niet? Heb je geen lenzen in?"
"Nee."

Penelope bleef haar aankijkend, wachtend op een verklaring.

"Wat? Ik heb echt geen lenzen in. Mijn broer heeft het ook."

"Je broer?" Penelope grijnsde even. "Hoe oud is hij?"

"Te oud voor jou." Antwoorde ze meteen.

"Nou, hoe oud dan?"

"Drieëntwintig."

"Dat valt wel mee." Penelope haalde haar schouders een beetje beledigd op.

Stella lachte om haar gezichtsuitdrukking. "Hij is niks voor jou. Geloof me, ik ken hem." Dat deed ze inderdaad. Als ze eens wist wie haar broer was. Dan zou ze niks meer met haar te maken willen hebben!

"Mmm." Twijfelde Penelope. "Nou ja, er zijn zat jongens hier." Zei ze daarna opgewekt.

Juist. De bekende jongensjager. Stella ging verzitten en haar kamergenoot schoof wat meer het bed op.

"En, heb je er zin in?"

"In school? Ja heel veel."

"Wat bedoel je daarmee?"

"Studeren toch?" Gokte Stella.

"Bah. Nee, om je tussen die jongens te werpen natuurlijk. Heb je wel rondgekeken? Het is een goudmijn hier!"

Stella lachte. "Je overdrijft."

"Echt niet." Wild schudde ze haar hoofd waarbij haar glanzende lange haren heen en weer zwierden.

"Ben eens stil jullie twee. Ik probeer te slapen." Gromde Brittany vanuit de andere hoek van de kamer.

Penelope grijnsde en legde quasi-ernstig een vinger tegen haar lippen. Stella knikte goedkeurend.

"Ga je mee naar beneden?" Fluisterde Penelope nu.

Stella trok haar neus op. "Ik ben moe. Eerst even slapen."

Penelope knikte en stond op. Ze liep naar de deur en gaf Stella een brede glimlach voordat ze vertrok.

Buiten de kamer leunde ze even tegen de deur. Dit kon niet beter. Haar kamergenoten waren hartstikke leuk. Ok, eentje had een humeur, maar hopelijk was het tijdelijk.

Ze liep vastberaden op de lift af en verheugde zich op wat komen ging.

6.DERDE KAMERGENOOT

“Cinthia.” Bij het horen van haar naam draaide ze zich om. Ze wist echter al wie het was.

“Hey, hoe gaat het?”

“Oh, goed hoor.” Gabriella gooide haar donkere krullen achter haar schouders en liep verder de kamer in. “Op vakantie geweest?”

“Nee, dit jaar niet.”

“Wij ook niet. Saai was dat hè?”

“Ja.” Loog Cinthia. Ze had zich prima vermaakt thuis. Haar grootouders waren komen logeren en het was één en al plezier geweest. Natuurlijk hield ze dat voor zich.

Gabriella was aardig, maar ze kende haar niet goed dus nam ze geen risico's. De meiden hier waren niet te vertrouwen.

“We zijn dus opgezadeld met *de dood*.”

“Wat?” Verward door haar woordkeus keek Cinthia op.

Gabriella was bezig haar kleding uit haar koffer te halen en weg te zetten. “Je weet wel. Dat meisje, Eugynia. Ze is onze derde kamergenoot.” Zei ze veelbetekenend.

“Dat wordt erg. Hopelijk vermoordt ze ons niet in onze slaap.” Grapte ze.

Cinthia boorde haar ogen hatelijk in haar rug. Hoe durfde ze? “Ze is niet zo erg. Ze is gewoon... anders.”

“Ja, dat heb ik gemerkt.”

Cinthia rolde met haar ogen en richtte zich weer op het informatie formulier dat ze van de college had gekregen. Ze zou zich niet druk maken over Gabriella's mening. Ze keek toe hoe ze even stopte om haar dikke bos haren in een staart te binden.

Daarna ging ze weer door. Ze had ontzettend veel kleding, waarvan de meeste ook vrij dure merken waren. Ze kwam uit een gebroken gezin maar haar pleegouders hadden duidelijk genoeg geld, dat wist ze wel. Daarom behoorde ze waarschijnlijk tot de roddelantes. Maar desondanks was ze wel heel aardig. Misschien konden die mensen er gewoon niks aan doen. Misschien is het een gewoonte die je in je hebt die je automatisch uitvoert.

“Misschien moeten we haar de kamer uitsturen. Je weet wel, inwisselen voor een ander.”

“Nee!”

Gabriella draaide zich verbaast om.

“Ik bedoel, dat is heel erg overdreven.” Cinthia wendde haar blik van Gabriella's doordringende ogen af en boog zich over het getypte vel papier.

“Je mag haar hè?”

“Ik heb niks tegen haar.”

“Maar ze is zo gemeen tegen je. Ze snauwt je alleen af? Merk je dat niet?”

“Natuurlijk wel. Ik ben niet dom.”

“Nee, dat zeg ik ook niet.” Gabriella gooide een kledingstuk op het bed en ging erlangs zitten.

Ze zwegen even en toen sprak Cinthia; “Ik merk het wel maar ik vind het zielig voor haar. Volgens mij is ze zo gemeen omdat ze bang is voor mensen of zo.”

“Pff, waarom zou iemand nou bang voor mensen zijn?” Vroeg Gabriella spottend.

Cinthia haalde haar schouders op. “Je hebt zulke personen. Het is een soort angst die hen dan achtervolgt. Hetzelfde als mensen die niet op straat durven.”

Gabriella knikte. “Ok, nu begin ik te twijfelen.” Ze wist echter precies wat Cinthia daarmee bedoelde. Ze droeg zelf een eeuwig geheim met zich mee.

Cinthia lachte. “Niemand hoeft jou toegeving of goedkeuring hoor.”

HOOFDSTUK 2

-STELLA-

KARAKTER

Ik vraag me vaak af hoe het komt dat ik zo gesloten ben. Ik ben ontzettend op mezelf en het liefst een lange tijd van de dag alleen. Het is vreemd, want ik weet niet van wie ik het heb.

Mijn ouders zijn allebei erg onder de mensen. Ze kunnen er goed mee omgaan en daar ligt mijn probleem. Dat heb ik nooit echt gekund omdat ik er geen belangstelling voor heb. Mensen begrijpen me dan niet en vragen zich af hoe ik het zolang met mezelf uit hou.

Als er visite is ben ik liever in mijn kamer omdat die visite me dan gewoonweg niet interesseert. Het komt vaak beledigend over terwijl ik dan gewoon liever wat anders doe.

Als ik lang stil ben dan normaal, denken mensen meteen dat er iets ergs aan de hand is. Trouwens, mensen die me niet kennen en me dan leren kennen, denken ook dat ik een probleem heb.

Ik kan begrijpen dat het niet leuk overkomt maar ik ben nu eenmaal zo. Veranderingen zullen wel komen maar niet nu. Mensen moeten elkaar toch accepteren zoals ze zijn? Dat is eigenlijk niet eens een vraag. Mensen behoren dat gewoon te doen.

Ik word later wel met mezelf geconfronteerd. Dan kan ik gaan puzzelen en een antwoord vinden. Het zal zeker wel zover komen. Want als mensen vaak zeggen dat ik een probleem heb ga je er toch over nadenken. En dan zal ik misschien op een aantal dingen wat meer gaan letten.

1.TROTS

Solema zat aan haar favoriete tafel in de hoek van de grote cafetaria. Ze keek uit het raam en was blij dat ze hierbinnen zat. De straat stond vol auto's, bussen, motors en fietsen. Mensen die brutaal de straat over staken, onderwijl een druk gesprek voerend met hun mobielen. Zo ging het iedere dag. De herrie daarbuiten kon ze gelukkig niet horen, maar die van hierbinnen wel.

Rond lunchtijd was het altijd een complete chaos. De leerlingen liepen meer door elkaar dan dat ze rustig aten.

Ze nam een slok van haar hete koffie en besloot eens rond te kijken. Haar blik viel meteen op een groep meiden die ze vaag herkende. Dat kwam omdat zij haast nooit naar anderen keek. Dat realiseerde ze zich maar zelden. Zodra de meiden zagen dat ze naar hen keek begonnen ze zo volwassen mogelijk over te komen, terwijl ze hun mooiste (maar neppe) glimlach opzetten. Solema was ouder dan hen, dat was vooral aan haar lengte te zien. Ze zat nu in de derde en hoorde dus niet meer naar tweedeklassers om te kijken. Eersteklassers helemaal niet. Maar dat was niet de enige reden. Solema was al twee jaar model en ze was bekend genoeg om iemand op straat zich te laten omdraaien om haar vol bewondering te groeten.

Ze stond bijna iedere week in de bladen en op televisie was ze ook vaak genoeg verschenen. Het was dus gewoon een feit dat deze tweedeklassers stikjaloers op haar waren.

Nu had ze zo'n head-up-high gedrag kunnen opzetten, maar dat zou niet leuk overkomen. Later was ze er echter achtergekomen dat ze dat onbewust toch had gedaan. Ze kon er niks aan doen dat ze zich beter voelde dan de jongere leerlingen op deze school. Maar het was dan ook niet helemaal haar schuld. Deze meiden waren echt van die modepoppen die niks anders konden dan roddelen. En anders waren er wel meelopers; iets wat ze nog zwakker vond.

Haar ouders waren het niet met haar eens geweest vanaf het begin. Haar vriend, Miquel, stond ook niet echt te springen, maar ze wilde het zelf graag dus deed het toch. Ze vond het geweldig en tekende een contract voor een jaar. Als ze dat niet had gedaan was ze hem nooit kwijtgeraakt. Hij was haar volle agenda zat en gaf haar een keus; of die veelbelovende carrière, of hem. De woorden 'veelbelovende carrière' had hij sarcastisch uitgesproken. Twee van de vele woorden die haar diep hadden geraakt.

Als ze niet aan dat contract had vastgezet, had ze zeker voor hem gekozen en dat had ze hem vele malen geprobeerd uit te leggen maar hij wilde gewoonweg niet naar haar luisteren. Hij verdween inderdaad en wilde niets meer van haar weten. Ze was helemaal kapot. Van haar ouders kreeg ze geen steun en deze keer wenste ze dat ze wel wat vrienden had gemaakt.

Ze had het gehaald tot waar ze vandaag was en weer was ze trots op zichzelf. Ze had aan veel shows meegedaan en was toch blij dat ze had doorgezet. Langzamerhand vergat ze het steeds meer en werd het modelleren wat leuker om te doen. Het was vermoeiend maar ze was er nu aan gewend. Ze wist niet beter. Hoe zou ze haar tijd anders moeten besteden? En trouwens, als je aan dat drukke leven gewend bent, is het moeilijk om een week rustig thuis te zitten.

Solema dronk haar koffie op en besloot naar haar kamer te gaan om een aantal lessen alvast voor te bereiden. Ze negeerde met gemak alle ogen die in haar lichaam prikten. Daar had ze geen last meer van, het was net zo normaal als douchen na het opstaan.

2.DIEET

“Wat lach je?”

“Ik weet wel waarom je zo rondkijkt.”

Penelope knipoogde naar haar lachende kamergenoot. “Ik moet toch verkennen.”

“En hoe is het tot nu toe?” Stella pakte een paar frites van haar plaat om ze vervolgens in haar mond te proppen.

Penelope tuitte haar glimmende lippen even. “Redelijk.” Ze stopte met rondkijken en leunde achterover. “Maar ik heb nog lang niet alles gezien. Het is pas de tweede dag.”

“Er is dus nog hoop.”

“Oh ja. Zeker.” Penelope grijnsde en keek op naar Brittany die naast haar kwam zitten. Penelope kon nog net voorkomen dat ze op haar schoot belandde door snel door te schuiven. Brittany merkte er natuurlijk niks van. Zij was zo’n type die gewoon aannam dat mensen voor haar plaatsmaakten. Haar blik ging naar Brittany’s plaat, waar twee hamburgers op lagen en een grote portie frites. Plus nog een cola in de grootste maat die je kon krijgen.

“Het is eten. Je weet wel, dat spul dat je in je mond stopt, kauwt en doorslikt.”

Penelope negeerde haar sarcasme en keek weer naar haar plaat. “Ga je dat allemaal eten? Weet je wel hoeveel vet en calorieën je daarmee naar binnen werkt?”

“Nee, eigenlijk niet. Kan me ook niets schelen.” Omdat Penelope haar nog steeds ongelovig aanstaarde ging ze er verder op in. “Ik sport drie uren per dag, lieve schat. Ik denk dat ik dit wel kan eten. En trouwens, ik heb toch zeker vet nodig om te verbranden?”

Penelope had haar wenkbrauwen opgetrokken. “Drie uur per dag! Gatver. Hoe hou je dat vol?”

Brittany haalde haar schouders op. “Sommigen houden ervan, anderen niet.”

“Nee, ik zeker niet.” Penelope keek neer op haar salade en stak haar vork er weer eens met tegenzin in.

“Je hoeft dat niet te eten hoor. Als je op dieet gaat moet je jezelf niet verhongeren. Je moet gewoon opletten wat je eet en dan ook gaan sporten. Dat is het belangrijkste. Anders gaat het heel langzaam.”

Penelope knikte langzaam.

“Kun je me volgen?”

“Natuurlijk, ik ben niet achterlijk!” Zei ze beledigd.

Brittany bekeek haar even. “Waarom ben jij nou op dieet? Je bent hartstikke slank.”

Penelope’s blik veranderde en ze glimlachte nu. “Dank je.”

Brittany vermande zich. Het was niet de bedoeling haar een compliment te geven.

“Hoe waren de eerste lessen?” Vroeg ze aan Stella, om van onderwerp te veranderen.

“Leuk.” Stella knikte heftig en haar kamergenoten schoten in de lach.

“Stuud!” Riep Penelope.

Brittany porde haar in haar zij maar lachte zelf ook. Ze zag Stella’s gezicht en schrok toen die niet boos of lachend stond maar gekwetst.

“Nee, dat meende ze niet. Maar het was zo grappig hoe je knikte. Alsof je niets liever doet.”

Stella keek van de een naar de ander en zuchtte. “Ik hou nou eenmaal van leren. En zeker aan het begin van een schooljaar, dan heb ik er echt zin in. Dat heeft iedereen toch?”

“Ja ok. Een beetje.” Penelope zette een serieus gezicht op.

Brittany keek Penelope spottend aan. “Zwets niet. Jij bent hier alleen voor de jongens.”

Penelope lachte al voordat Brittany haar zin had afgemaakt. “Ok, ok. Ik geef het toe. Ik ben hier alleen voor de jongens.” Ze stak haar wijsvinger in de lucht. “En om weg te zijn van mijn ouders natuurlijk.”

Stella knikte. Dat kon ze begrijpen. Zijzelf was hierheen gevlucht. Haar moeder was echt lastig en bazig en bemoeide zich constant met haar. Ze kon prima opschieten met haar vader, maar die werkte de hele dag. Dus de enige die de nare sfeer dan kon verbreken was haar zus Sarah. Maar die kon jammer genoeg niet vaak komen omdat ze al op kamers woonde. Daarbij had ze ook nog een vriend.

“Stella!”

Stella keek op bij het horen van haar naam.

Brittany en Penelope waren opgestaan en keken haar nu vragend aan.

“Tjee, waar zit jij met je gedachten?” Brittany pakte haar tas op en knikte naar de uitgang. “De bel is gegaan.”

3.VLINDERS

Stella maakte haar laatste aantekeningen in haar schrift. Voor de zekerheid nam ze de enkele notities van het bord ook over. Beter overbodig dan iets tekort komen. Ze schreef met één van haar nieuwe gelpennen en was er dol op. Het was stom, maar ze had per se deze willen hebben. De verschillende felle kleuren hadden haar direct betoverd. Ze klapte haar schrift dicht en wachtte op de laatste seconden voordat de les afgelopen zou zijn.

De leerlingen kletsten zacht en af en toe trok een lach haar aandacht. Deze klas was vrij rustig, vergeleken met de anderen die ze vandaag had gehad. Als ze een vaste klas kon hebben, zou het dus deze zijn.

De bel ging en ook deze leerlingen begonnen meteen een stuk harder te praten. Het was overdreven. Het leek alsof ze zich de hele les inhielden en dan wanneer die zoemer ging begonnen ze te ratelen. Ze moesten natuurlijk al hun ‘belangrijke gebeurtenissen’ met elkaar bespreken.

Ze liep tussen de leerlingen naar de deur en kon nu al de drukte daarbuiten zien. Dat was wel een nadeel van deze college. Ze had het idee dat hij iets te vol zat.

Ze vouwde haar armen voor haar middel en wierp zich in de menigte. Het viel mee, totdat ze haar eerste stoot kreeg. Deze tieners leken blind. En aangezien de meesten het niet expres deden waren ze misschien overactief. Juist. Ze waren verslaafd aan koffie. Ze grijnsde bij die gedachte. Ze had daar zelf ook trek in. Maar zij hoefde zich geen zorgen te maken dat ze één van hen werd. Ze had zichzelf wel onder controle. Iemand riep haar naam. Tenminste, dat dacht ze. Ze kon nu toch niet omkijken. Als ze zou stoppen liepen ze over haar heen!

Er zaten zeker een stuk of twintig andere Stella’s op deze school.

Weer hoorde ze haar naam. Duidelijker nu. Ze draaide zich om en botste een tweede keer tegen een harde muur op. Ze verloor haar evenwicht en zette zich schrap voor de val. Ze viel echter niet. Twee handen hadden haar stevig vast en hezen haar

overeind. Zodra ze weer op beide benen stond streek ze haar haren uit haar gezicht en keek in een gezicht dat eigenlijk niet hoorde te bestaan. Niet in deze wereld. Hij was prachtig en het leek haar onmogelijk dat hij een doodgewone leerling was van deze school. Zijn ogen waren donker en boorden zich in de hare. Ze ontweek wijselijk zijn mond. Nee, daar keek ze niet naar. Pas toen hij haar losliet drong het tot haar door dat zijn aanraking die vlinders in haar buik hadden veroorzaakt. Ze fladderden nog steeds rond. Ze voelde haar wangen kleuren en wist dat ze moest maken dat ze wegkwam als ze niet voor hem wilde bezwijken. Haar knieën voelden gevaarlijk slap aan. Haar lichaam tintelde, toen hij zijn blik even naar haar lippen liet gaan. Op het moment dat ze elkaar weer aankeken wist ze zeker dat hij haar doorhad. Ze draaide zich met een ruk om en begon zo snel mogelijk bij hem vandaan te lopen.

Josh keek het meisje verward na. Het ene moment had hij afwezig naar haar lange bruine golven gestaard, zich afvragend waarom hij eigenlijk al twee jaar scheikunde volgde als hij er een hekel aan had. Het volgende was ze abrupt omgedraaid en tegen hem op gebotst. Hij had haar net kunnen opvangen. Hij was verrast door zijn eigen lichaam, zodra hij haar slanke middel vasthield. Daarna door haar ogen die een aparte kleur groen waren. Haar blik had hem eerst verbaasd, maar daarna geamuseerd; schrik, maar bewondering las hij vervolgens in haar ogen. Alsof ze hem gekend had en niet kon geloven dat ze hem nu zag; dat hij hier voor haar stond. Hij liet haar los en haar wangen kleurden zich. Ze kregen dezelfde kleur als haar volle lippen, die hij nu wat beter bekeek. Blijkbaar een fout want toen hij haar weer aankeek was ze compleet gesloten. Voor hij het wist was ze verdwenen. Haar gezicht bleef hij zien, maar alleen gedurende de volgende les. Want altijd als je een gezicht wilt herinneren lukt het je niet, terwijl je al die onbelangrijke personen automatisch in je geheugen opslaat.

4.ZWAKKE PLEK

Brittany stond langs de renbaan in haar gymkleding en nieuwe sportschoenen. Dit was geweldig. De renbaan was een heel stuk groter dan die bij haar in de buurt en er waren hier veel toestellen die ze nooit eerder had gezien. Het was druk, er waren alleen jongens te bekennen. Dat leek haar wel logisch, maar dan moesten die meiden ook niet over hun dieet zeuren. Ze konden hier gratis trainen. Wat wil je nog meer? Ze begon haar eerste baan te rennen. Ze nam de buitenbaan die langer was. Voor haar rende een jongen met een donker T-shirt dat doorweekt was. Fijn. Dat zou haar gelijk stimuleren om het lang vol te houden.

Haar eigen T-shirt was lichtblauw. Het was versleten en vervaagt. Er zaten hier en daar wat kleine gaatjes en losse draadjes, maar dat gaf niet. Dit T-shirt had ze van haar vader. Haar vader, bij wie ze ruw vandaan was gerukt. Ze had gedacht dat hij haar terug zou halen maar hij liet niks van zich horen en daarom was ze boos op hem. Hij schreef nu soms een kaartje. Maar dat was niet genoeg, dat was niet eens acceptabel voor een vader tegenover zijn dochter. Ze hield van hem en had steeds gehoopt dat hij haar terug zou eisen. Uiteindelijk had ze de moed opgegeven.

Ze voelde tranen in haar ogen prikken en het verstikkende gevoel van verdriet welde zich op in haar maag. Zoals altijd werd ze daarna boos. Ze had een hekel aan hem omdat hij haar niet miste of wilde zien.

Ze begon harder te rennen en was blij dat ze dat nu deed. Het was dé manier om woede te verwerken voor haar. Ook al verwerkte ze het maar tijdelijk.

Vier uren later stopte ze eindelijk met gymen. Ze had, na een uur rennen, meegedaan met alle mogelijke sporten die ze hier speelden. Iedere groep was meer dan tevreden over haar geweest en ze hadden haar gevraagd weer eens te komen. Natuurlijk zou ze dat.

Ze had een uur langer gesport dan normaal, en ze wist dat het zijn gevolgen zou hebben. Ze kon nu nog staan, maar haar benen trilden van inspanning en binnenkort zou ze flink spierpijn krijgen.

Ze snakte naar een douche omdat ze nu haast zwom in haar kleding. De blauwe deur die waarschijnlijk naar een badkamer zou leiden riep haar en ze sloeg haar gymtas moeizaam over haar schouder.

“Hey.”

Ze draaide zich om en zuchtte. Het was de jongen met het donkere doorweekte T-shirt, alleen had hij dat nu vervangen voor een schone. Hij had blijkbaar gedoucht want hij rook heerlijk fris. Zo zou zij ook moeten ruiken. Ze veegde even langs haar bovenlip en keek hem ongeduldig aan.

“Ik heb je zien rennen. Je houdt dat echt lang vol.” De jongen had bruin haar en was lang, een stuk langer dan zij. Ze ergerde zich eraan.

“Dank je.” Ze wilde zich weer omdraaien maar zijn woorden hielden haar tegen.

“Wacht even, hoe heet je?” Vroeg hij nu.

Wat moest hij toch? “Dat gaat jou niks aan.”

Hij leek even verbaasd maar zijn blik stond daarna geamuseerd. Brittany kromp ineens toen hij zijn handen in zijn zij zette. Wat had ze een hekel aan hem. Hij lachte haar gewoon uit! “Wat is er zo grappig?”

“Niks. Niks. Je gaat me je naam dus niet zeggen?”

“Nee.”

“Waarom niet? Werk je voor de geheime dienst of zo?”

“Dan zou ik een valse naam hebben dus zou het niets uitmaken, slimbo.”

“Slimbo?”

“Ja, slimbo, slimmerd, slimmerik, komt van het woord slim, weet je wel?” Brittany deed een stap achteruit. Ze ging dit spel niet met hem spelen. Hij nam haar tijd in beslag. Ze had wel betere dingen te doen.

“Je hebt mijn verheugen opgefrist, dank je. Maar ik heet Keanu.”

Ze sloeg haar armen over elkaar. “Luister.”

Hij wachtte op haar antwoord.

“Ik ga.” Ze liep weg van hem. Met een klap sloot ze de blauwe deur achter zich.

5.KNALROOD

Eugynia deed alsof ze in een tijdschrift las, terwijl ze hier in de cafetaria op een stoel zat aan een lege tafel. Wat ze echt deed, was haar favoriete persoon aan de overkant